

ринком праці, яка б включала реальну оцінку потреби в робочих місцях та формування ринку професій; 2) впровадження механізму стимулювання створення робочих місць для окремих соціально-демографічних груп; 3) забезпечення географічної мобільності населення; 4) фінансування роботи молоді в приватних фірмах шляхом надання протягом півроку власникам підприємств субсидій.

На сучасному етапі економічного розвитку України спостерігається тенденція глобалізації ринку праці, яка представляє собою формування єдиного механізму узгодження попиту та пропозиції робочої сили незалежно від місця проживання окремого працівника, і розвивається на фоні глобалізації економіки[3]. За такої ситуації міжнародні зв'язки можна використовувати в якості вагомого фактору економічного зростання, розвитку та структурних зрушень на ринку праці. Отже, недосконале функціонування ринку праці України в умовах глобалізації спричиняє наявність диспропорції між попитом та пропозицією робочої сили у різних групах професій. Це в свою чергу обумовлюється: не адаптованістю підприємств різних галузей структурним перетворенням в економіці; невідповідністю професійно-кваліфікаційного рівня робочої сили потребам економіки; неефективним поєднанням економічних реформ та державної політики зайнятості; низьким рівнем продуктивності праці, та відповідно низьким рівнем її оплати; застарілою нормативно-правовою базою регулювання ринку.

Література: 1. Праця України. Статистичний збірник за 2011р. [Електроний ресурс] / Державний комітет статистики України – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua> 2. Постанова Верховної Ради України про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Про стан дотримання конституційних гарантій трудових прав громадян» від 15.01.2009 р./ Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Парлам. вид-во, 2009. - № 28. – 370 с. 3. Рогач О.І., Шнирков О.І. Транснаціоналізація світового господарства та перехідні економіки. / О.І. Рогач, О.І. Шнирков. - Київ, 2009. – 671 с. 4. Пірон І.В. Сучасна державна політика зайнятості населення в Україні - [Електроний ресурс] / І.В. Пірон. – Режим доступу до журн.: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/fp/2010-1/10pivnvu.pdf>

Парубчак І. О.,

*к.н. з держ.упр., ст. викладач кафедри філософії та економіки
Львівського національного медичного університету ім.Д.Галицького,
м. Львів, Україна*

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОЮ ПОЛІТИКОЮ В КОНТЕКСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Україна є перехідним суспільством, яке свідомо обрало шлях розвитку в фарватері саме загальноцивілізаційного потенціалу сучасного людства і вищого його виразу – соціалізованого капіталізму, який демонструє своїми досягненнями практично безмежні можливості індивіду і сучасну здатність суспільства перетворити соціальні орієнтири на принцип індивідуальної самореалізації у формі підприємницької діяльності в межах суспільного договору. Україна входить в загальноцивілізаційний простір через двоєдиний процес – заперечення неадекватних фундаментальним засадам розвитку цивілізації соціальних якостей і організації системи суспільних відносин сучасного світового зразка. Українська демократія завдяки наявності історичної можливості вибору, може стати взірцем і водночас досвідним полем впровадження вищого принципу соціального управління – науково достовірного знання і основного його ефекту – процесуального приведення у відповідність системи і методів управління потенціалу об'єкту. Україна має організувати суб'єктивними зусиллями нації нову соціальну систему, створивши національно адекватні управлінської структури, які не мають світових аналогів і саме тому, що це не лише об'єктивна даність, а саме можливість розумної організації. Метою такого управління є соціально-економічна можливість створювати і впроваджувати в життя правові норми, незалежні від політичних інтересів різних частин суспільного організму.

Проблема визначення основної організаційної сили, яка створює нову соціальну систему в Україні має принципове значення для процесу її становлення. Причому, вона стосується всіх управлінських інституцій, в тому числі і політичних партій, оскільки вони представляють різні інтереси різних прошарків населення, що для утвердження такої системи є принциповим. Соціальна система, яка має утвердитися в Україні – це спосіб природного входження України у світовий цивілізаційний простір, шлях до якого був перетнутий відомими історичними

політичними обставинами. Тобто Україна має увійти у фарватер руху соціальних законів, реалізація яких має відомий, принаймні, досвідний характер, що зовні вимагає й відповідного історичного часу для такого входження. Необхідно визначити управлінську доцільність політичної системи України, виходячи з її вирішальної ролі в становленні нової соціальної системи в країні та визначити об'єкт управління, тобто представити достатньо переконливі характеристики українського суспільства, оскільки його кваліфікація як перехідного є недостатньою, бо перехід передбачає точну вказівку на те, від якого до якого стану, а точніше – від якої до якої соціальної системи Україна переходить. Відсутність такого визначення призводить до плутанини, невизначеності в соціальних орієнтирах навіть на особистому рівні, не кажучи вже про політичні орієнтири певних соціальних прошарків. Особливість українського руху до сучасного загальноцивілізаційного стану полягає в тому, що Україна не будує, а організовує нову соціальну систему, оскільки для її традиційного будівництва в неї немає історичного часу. Однією з прикладних рекомендацій тут може бути створення системи соціального управління, побудованої на принципі вертикально-горизонтального функціонування об'єкту з визначенням різниці між свідомим і стихійним в управлінському впливі у процесі реформування соціальної системи в Україні[1].

Соціально-економічна сфера життя українського суспільства організовується у відповідності із світовими стандартами і водночас, як творення нової соціальної системи на основі реального потенціалу України. Суперечливість цього потенціалу, з огляду на практичну відсутність традиційного історичного часу для творення соціально-економічних підвалин сучасної соціальної системи, надто ускладнює управлінську діяльність. Українська реформація сучасного суспільства виглядає як суперечливо послідовний наступальний реформаційний процес, який свідчить про генетичну адекватність зусиль управлінського корпусу України в контексті історичної необхідності реформ, в баченні їхнього значення для українства як єдиного, історично детермінованого порятунку в його боротьбі за власне існування як нації, не кажучи вже про її об'єктивно рівнозначне місце в системі розвинутих держав світу. Організаційний вплив на соціально-економічні відносини з боку управлінців усіх рівнів має супроводжуватись не лише реальним рухом у бік загальноцивілізаційних переваг, а й створенням матеріальних і духовних гарантій незворотності цього процесу. Умовою достатньої ефективності соціального управління є єдність суб'єкта управління. Ця єдність повинна бути вищою за соціальну єдність, оскільки вона має бути джерелом вищої мудрості, помноженої на управлінський професіоналізм[2].

Управлінська еволюція України полягає у постійному приведенні системи і методів управління Україною, її економікою і культурою у відповідність з її потенціалом шляхом розробки і впровадження в управлінську практику необхідних ідей та проектів, які матимуть створювати організаційно-правові умови для їх розвитку і забезпечення достатньої ефективності. Таке створення має спиратися на еволюційний процес і супроводжуватися розумінням, що перехід України до нової соціальної системи не забезпечений достатнім історичним часом, і що він може здійснитися лише за допомогою інтелектуальної і вольової енергії, яка повинна бути певною мірою організована. Тому необхідний організаційний прорив до такого стану, який може здійснити тільки управлінський корпус України, про що свідчить основний, перспективний вид діяльності в Україні – реформаційний. Україна повинна мати інститут соціального проектування, зокрема, по управлінню, на наукових викладах якого базувалась би законодавча діяльність і виконавчі дії всіх державних інституцій, що, зрештою, розв'язало б проблему безпосереднього слугування науки управлінській, зокрема, державній практиці. Особливо важливо, що створення в Україні сучасної соціальної системи за допомогою управління, управлінського корпусу, власної управлінської діяльності все більше входить у повсякденну практику, зокрема, на основі творчого ставлення до управлінського потенціалу вищих правових актів України, до правових норм. Все частіше з'являються можливості виступати з проектами реформування систем управління або пропозиціями про створення управлінських структур на будь-якому державницькому рівні або сферах економіки, культури, політики[3].

В управлінців усіх рівнів і сфер діяльності є єдиний інструмент розв'язання соціальних проблем, яким повинен користуватися, насамперед, управлінський корпус країни, який забезпечується панацеєю від усіх соціальних негараздів – наукою, як винайденою істиною і та соціальна система є прогресивною, яка має максимальну науковість, покладає на її плечі всі,

зокрема, управлінські, проблеми, встановлює потенціал об'єкту за допомогою наукових методів і водночас, також науково доводить неспроможність управлінської діяльності без опори на наукове знання. Тому в політиці держави, яка організовує нову соціальну систему, повинно було відбутися сходження науки управління на рівень вирішальної сили, що гарантує рух системи у заданому історією і сучасним станом України напрямку. Тому українському управлінському корпусу здається доцільним виступити з програмою наукової діяльності в сфері соціального управління і сказати світові, міжнародному співтовариству, що Україна створює наукомістку державу і перший крок у цьому напрямку – це визначення соціальної сили, яка буде наділена доленосним для неї обов'язком організовувати впровадження наукового знання у життя, в практику, створення в Україні нової соціальної системи – управлінський корпус країни. В цьому контексті виникає така необхідність, як винайдення у світовій науці і практиці управління того науково-практичного матеріалу, який можна було б використати в Україні, з огляду на її особливості, хоча основний фактор становлення і розвитку сучасної управлінської системи в Україні полягає у якомога більш ґрунтовному вивченні національного організаційного потенціалу, його науковому осмисленні і виробленні на цій основі таких рекомендацій, які б вирішальним чином впливали на вихід України в загальноцивілізаційний простір, на процес організації в ній сучасної соціальної системи.

Література: 1. Ільїн В.В. Фінансова цивілізація. / В.В.Ільїн. – К.: Книга, 2007. – 527 с. 2. Карась А. Філософія громадянського суспільства в класичних теоріях і некласичних інтерпретаціях. / Карась А. – Львів: Львів. нац. універ., 2003. - 519 с. 3. Колос Б. Управління державою 111 тисячоліття, або стратегія і тактика побудови Української національної держави. / Коломієць Б. - Львів: Ініціатива, 2004. – 979 с.

*Піньковська Г.В.,
м.н.с. відділу соціальної інфраструктури ІДСД ім. М.В. Птухи НАНУ,
м. Київ, Україна*

МОДЕЛЬ СТАЛОГО ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ

Україна володіє значним культурним потенціалом, повноцінне використання якого пов'язане з реформуванням сфери, створенням ефективного організаційно-економічного та фінансового механізмів її функціонування, відповідних соціально-економічній ситуації в країні. Обрана інноваційно-інвестиційна модель розвитку економіки вимагає подібної моделі розвитку у сфері культури.

Щоб сприяти подоланню соціальних ризиків система соціально-культурних послуг має бути ефективною. Вона повинна реагувати на зміни у суспільстві та допомагати в забезпеченні надійного майбутнього тим, хто потребує такої допомоги. Саме тому сьогодні необхідно створити умови, що уможливають постійне ініціювання та впровадження новаторських підходів у культурній сфері, зокрема застосування ринкових механізмів.

Незважаючи на неприбутковий характер діяльності, а також таких особливостей, як хронічна фінансова збитковість (хвороба Баумоля – Боуена) і необхідність множинності джерел фінансування, сфера культури суттєво впливає на соціально-економічний розвиток країни і суспільства. Найближчими роками культура стане рушійною силою виникнення нових соціально-економічних структур, культура – як суспільний капітал – відіграватиме для економічного розвитку значну роль, ніж міжнародні грошові потоки й інфраструктури.

Роль держави полягає у створенні умов для інноваційної діяльності у сфері культурних послуг та залучення інвестицій у новаторські рішення. Отже, з огляду на вищезазначене потрібно, по-перше вдосконалити нормативно-правову базу, яка повинна відображати пріоритети культурної політики згідно із міжнародними стандартами. Найважливішими пріоритетними задачами культурної політики в Україні є: всебічний розвиток системи соціально-культурної ціннісної орієнтації людини та суспільства; допомога населенню у становленні форм духовного самовизначення громадської та індивідуальної соціокультурної свідомості, адекватних новим умовам способу життя, національно-культурній, соціально-економічній і державно-політичній ідентичності; залучення людей до знань і різноманіття культур людства, їх духовне й інтелектуальне збагачення через ці знання; розробка системи принципів і методів управління, перспективних управлінських технологій та інструментів, які найбільше